

Бѣше лунна нощъ — свѣтло като день. Ливадата и дърветата, покрити съ скрежъ, блестяха като сребро на лунната свѣтлина. Бѣше съвсемъ тихо. Нищо не помръдваше.

Ловцитѣ чакаха вече половинъ часъ. Лисицата още я нѣмаше. Отъ тишината и отъ изпитата ракийка на старитѣ ловци се додрѣма.

— Да срѣбнемъ още по една глѣтка, — прошепна бай Петъръ.

— Да срѣбнемъ, — отговори чичо Моню.

Мина се още четвъртъ часъ. Лисицата все не идѣше.

— Дай пакъ да срѣбнемъ, та да се разсѣнимъ, — прошепна отново бай Петъръ.

— Да срѣбнемъ, — съгласи се чичо Моню.

Следъ четвъртъ часъ се повтори сжщото.

После за дълго време настана тишина.

Йончо гледаше втренчено презъ дупката и не обръщаше внимание на другитѣ.

„Какво се омълчаха тъй“ — помисли той и рече да извърне глава, но изведнажъ изблеши очи и притаи дѣхъ.

Нѣщо се мърна въ ливадата. Лисицата! Ето тя се спрѣ, подигна предния си кракъ, постоя малко и огледа наоколо. После тръгна предпазливо къмъ прозорчето.